

Sygnatura akt II C 1864/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 21 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Urszula Persak

Protokolant: Przemysław Hrycaj

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2017 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko B. M. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt II C 1864/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 września 2016 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od B. M. (1) kwoty 34.573,49 złotych, w tym kwoty 31.681,19 zł tytułem należności głównej (niespłaconego kapitału), kwoty 1.747,71 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10% od dnia od dnia 17 sierpnia 2015 roku do dnia 3 czerwca 2016 roku oraz kwoty 1.144,59 zł tytułem odsetkami za opóźnienie w wysokości 10% od dnia 17 sierpnia 2015 roku do dnia 16 września 2016 roku Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów sądowych i zwrotu innych kosztów.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż pozwana w dniu 25 lipca 2013 roku zawarła z powodowym bankiem umowę kredytu nr (...). Pozwana nie wywiązała się z obowiązku terminowej spłaty kredytu. Z uwagi na brak regularnych wpłat po stronie pozwanej powód wypowiedział przedmiotową umowę stawiając całą należność w stan wymagalności. Powód pismem z dnia 3 czerwca 2016 roku wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnej należności. Pozwana nie spłaciła wymagalnej wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu. Powód wskazał, że dochodzi części wierzytelności tj. wierzytelności wyliczonej na dzień sporządzenia pozwu.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w dniu 29 września 2016 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądając na rzecz powoda kwotę zgodnie z jego żądaniem.

W dniu 31 października 2016 roku pozwana B. M. (1) złożyła sprzeciw do nakazu zapłaty z dnia 29 września 2016 roku, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i zgłaszając zarzut przedwczesnego wystąpienia powoda z powództwem. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, że nie kwestionuje, że zawarła umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) w dniu 25 lipca 2013 roku. Powyższa umowa była następnie aneksowana w dniu 8 sierpnia 2014 roku, czego skutkiem było zmniejszenie miesięcznej raty z pierwotnej kwoty 839,77 złotych do kwoty 730,80 złotych. Pozwana otrzymała od powoda na swój rachunek bankowy w dniu 26 lipca 2013 roku kwotę 29.000,00 złotych. Pozwana podała, że łącznie na rzecz powodowego banku wpłaciła kwotę 25.434, 93 złotych. Pozwana podniosła że nietrafne było stwierdzenie w pozwie przez powoda, że po dacie 17 sierpnia 2015 roku pozwana nie uiściła żadnej kwoty na jego rzecz. Zaległość została wyrównana 30 października 2015 roku w kwocie 1260,65 złotych. B. M. (1) wskazała, że jest w kontakcie z firmą windykacyjną (...), z którą uzgadnia wysokość i termin rat. Pozwana w sprzeciwie

podaje, że nie zgadza się z obciążeniem przez powoda dodatkowymi odsetkami w kwocie (...),30 w wysokości 10% od dnia 17 sierpnia 2015 roku do dnia 16 września 2016 roku, albowiem kwoty rat wpłacanych powodowi obejmują już odsetki należne z tytułu zwłoki.

W piśmie z dnia 28 kwietnia 2017 r. pozwana zakwestionowała wysokość niespłaconego kapitału, zasadność naliczania odsetek w wysokości jak w pozwie. Podniosła, iż całkowita kwota do spłaty 61.535,15 zł stanowi 112 % otrzymanego przez nią kredytu, ponadto dodatkowe opłaty i prowizje stanowią 46 % kapitału. Zakwestionowała zasadność obciążenia jej dodatkowymi prowizjami i wynagrodzeniem pośrednika wskazując, iż nie zostały te koszty w żaden sposób wyjaśnione, nie podano sposobu ich ustalenia. Zakwestionowała także zasadność obciążania jej składką z tytułu umowy ubezpieczenia kredytu. Wskazała, iż powód nie przedłożył umowy ubezpieczenia, nie wykazała a jaki sposób wysokość składki została ustalona.

Na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2017 r. pozwana zakwestionowana ważność umowy zawartej przez pośrednika w imieniu powodowego banku. Wskazała, iż powód nie wykazał, iż pośrednik był umocowany do zawierania umów w jego imieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lipca 2015 roku za pośrednictwem (...) S.A. z siedzibą w W. B. M. (1) zawarła z (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...). Umowa została zawarta nie w siedzibie banku, lecz siedzibie (...) money SA Oddział w S. przy al. (...). za pośrednika umowę podpisali Ł. D. i M. R..

Na podstawie § 1.1 wskazanej umowy B. M. (1) przyznano kredyt w wysokości 29 000,00 złotych na okres 84 miesięcy. W punkcie 2. niniejszego paragrafu wskazano, że kredytobiorca jest zobowiązany ponadto do poniesienia następujących kosztów związanych z zawarciem umowy kredytowej:

- prowizji bankowej w kwocie 1052,78 złotych;
- ubezpieczenia na wypadek śmierci, trwałej i całkowitej niezdolności do pracy albo hospitalizacji w wyniku nieszczęśliwego wypadku na okres pierwszych 12 miesięcy trwania umowy w kwocie 5885,41 złotych;
- korzystania z usług dodatkowych świadczonych przez pośrednika kredytowego przy zawarciu umowy kredytowej w kwocie 6342,03 złotych.

Powyższe dodatkowe koszty również zostały skredytowane tzw. kredytem dodatkowym w kwocie 8.817,61 zł. (§ 2 pkt. 1, 2 umowy). Zgodnie z § 4 Kredytobiorca – pozwana dokonuje spłaty kredytu w terminach i na zasadach określonych w niniejszym paragrafie. Raty kredytu są równe i płatne w okresach miesięcznych 15 dnia każdego miesiąca. Łączna wysokość raty kredytu i raty kredytu dodatkowego wynosi 839,77 złotych, z zastrzeżeniem, że wysokość pierwszej raty kredytu i kredytu dodatkowego, która jest ratą wyrównawczą nie będzie wyższa niż 651,85 złotych. Na ratę 838,77 zł składała się rata kredytu 576 zł i rata kredytu dodatkowego 263,77 zł.

Dowód:

- umowa kredytu konsumpcyjnego gotówkowego k. 51 – 54;
- wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. k. 82;
- zeznania pozwanej k.114 – 115;

Pozwana początkowo płaciła raty w terminie, ale następnie zaczęła płacić z opóźnieniem. Otrzymała informację z banku o możliwości obniżenia raty. Zwarta aneks do umowy, na mocy którego wysokość raty obniżono do kwoty ok. 730 zł, zaś okres kredytowania wydłużono do 2020 r. Pozwana płaciła raty wówczas, gdy miała na to środki.

Dowód:

- zeznania B. M. (2) k. 114-115

Pozwana na rzecz powodowego banku wpłaciła kwotę 25.434, 93 złotych. Na poczet spłat rat kredytu pozwana dokonała następujących wpłat:

- w dniu 16 sierpnia 2013 roku - 839,77 złotych
- w dniu 20 września 2013 roku - 850 złotych
- w dniu 23 października 2013 roku - 643,13 złotych
- w dniu 8 listopada 2013 roku - 839,77 złotych
- w dniu 27 grudnia 2013 roku - 841,19 złotych
- w dniu 24 stycznia 2014 roku - 872 złotych
- dniu 13 marca 2014 roku – 871,14 złotych
- w dniu 14 kwietnia 2014 roku – 870, 39 złotych
- w dniu 5 maja 2014 roku – 875 złotych
- w dniu 30 maja 2014 roku – 875 złotych
- w dniu 11 lipca 2014 roku – 870 złotych
- w dniu 6 sierpnia 2014 roku - 870 złotych
- w dniu 8 sierpnia 2014 roku- 50 złotych
- w dniu 19 września 2019 roku - 730 złotych
- w dniu 28 listopada 2014 roku- 1325 złotych
- w dniu 13 stycznia 2015 roku - 200 złotych
- w dniu 28 kwietnia 2015 roku - 1050 złotych
- w dniu 28 kwietnia 2015 roku - 2000 złotych
- w dniu 25 maja 2015 roku - 600 złotych
- w dniu 8 lipca 2015 roku- 630 złotych
- w dniu 3 września 2015 roku - 650 złotych
- w dniu 1 października 2015 roku- 650 złotych
- w dniu 30 października 2015 roku - 1260,65 złotych
- w dniu 14 grudnia 2015 roku- 621,89 złotych
- w dniu 7 lipca 2016 roku - 2000 złotych

- w dniu 5 września 2016 roku -1600 złotych
- w dniu 5 października 2016 roku -1000 złotych
- w dniu 26 października 2016 roku -1000 złotych

Dowód:

- dowody wpłat k. 16-33

Pismem z dnia 24 marca 2016 roku powód skierował do B. M. (1) oświadczenie banku (...) o wypowiedzeniu umowy. W piśmie wskazano, że iż dotyczy umowy nr (...).

Następnie pismem z dnia 3 czerwca 2016 roku, w związku z wypowiedzeniem przez bank umowy kredytu, skierowano do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty, obejmujące na dzień sporządzenia w/w pisma następujące kwoty:

- 35203,03 złotych tytułem należności kapitałowej
- 1747,71 złotych tytułem odsetek umownych
- 178,71 złotych tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej
- 75 złotych+3,16 złotych koszty i opłaty za czynności banku.

Dowód:

- pismo z dnia 24 marca 2016r. k.55;
- pismo z dnia 3 czerwca 2016 r. k.57

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jako podstawę dochodzonego roszczenia strona powodowa powoływała umowę kredytu gotówkowego. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych, a kredytobiorca zobowiązany jest do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Pozwana podniosła, iż strona powodowa nie wykazała roszczenia tak co do zasady, jak i co do wysokości i wniosła o oddalenie powództwa w całości. Zarzuty pozwanej dotyczyły skuteczności zawarcia przez nią umowy o kredyt konsumpcyjny gotówkowy, jak również wysokości zadłużenia z tytułu kapitału i odsetek, zasadność obciążenia jej kosztami dodatkowymi, obejmującymi koszty składki ubezpieczenia, prowizji.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż warunkiem koniecznym uzyskania przez stronę orzeczenia sądowego uwzględniającego zgłoszone w postępowaniu cywilnym roszczenia jest udowodnienie faktów prawotwórczych dotyczących podnoszonych twierdzeń. Jest to ogólna zasada prawa cywilnego zawarta w treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sformułowanie „wywodzi skutki prawne” odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony, a faktami prawnymi, które ma ona wykazać.

Z uwagi na treść zgłoszonych zarzutów strona powodowa winna była wykazać fakt zawarcia umowy oraz wysokość roszczenia.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z wymienionych wyżej dokumentów prywatnych oraz zeznań pozwanej. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala natomiast na jednoznaczne ustalenia, iż osoby działające w imieniu pośrednika, bądź sam pośrednik posiadała umocowanie do działania w imieniu powodowego banku. Pozwana zawarła umowę nie w siedzibie banku i nie z jego pracownikami lecz za pośrednictwem innego podmiotu. Powód nie przedłożył żadnych dowodów celem wykazania, iż w/w umowa została zawarta przez osoby, które nie miały umocowania do działania w imieniu i na rzecz powoda.

Tym samym brak podstaw do twierdzeń, iż pozwana i powoda łączyła umowa, która mogłaby być podstawą prawną zgłoszonych roszczeń. Ponieważ pozwana otrzymała od powoda kwotę 29.000 zł można byłoby ewentualnie rozpatrywać zasadność roszczenia z punktu widzenia przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, nienależnym świadczeniu. Jednakże Sąd związany jest podawaną przez powoda podstawą faktyczną powództwa, a ta została wskazana jako zwarta umowa kredytowa.

Ponadto roszczenie powoda nie zostało udowodnione co do wysokości. Sąd w całości podzielił zażyty strony pozwanej co do niedopuszczalności obciążenia jej kosztami składki ubezpieczenia kredytu, dodatkowymi prowizjami i wynagrodzeniem pośrednika, jak i nieudowodnienia powstania tych kosztów.

Jeżeli o składkę ubezpieczenia, prowizję i wynagrodzenie pośrednika, to kwestionowane przez pozwaną postanowienia umowy, zobowiązujące ją do zapłaty tych kosztów w ocenie Sądu są nieważne i niewiążące strony pozwanej. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Zgodnie z § 2 omawianego przepisu jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. § 3 precyzuje, iż niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Zgodnie z § 4 ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje, w tym przypadku na stronie powodowej.

Reasumując, aby określone postanowienie umowy mogło zostać uznane za niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ kc, spełnione muszą zostać cztery warunki:

- umowa musi być zawarta z konsumentem,
- postanowienie umowy nie zostało uzgodnione indywidualnie,
- postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy,
- postanowienie sformułowane w sposób jednoznaczny nie dotyczy głównych świadczeń stron”.

W sprawie poza sporem pozostawało spełnianie przez kwestionowane postanowienie pierwszej i ostatniej przesłanki. Powodowy bank zawarł umowę z konsumentem, a postanowienie nie dotyczyło głównych świadczeń, a więc wypłaty kwoty kredytu oraz jego spłaty.

Z materiału dowodowego wynika, iż klauzula umowna nie została uzgodniona indywidualnie w rozumieniu art. 385¹ § 3 k.c. Pozwana nie miała na jej wprowadzenie do umowy i ukształtowanie jej treści żadnego wpływu, nie miała jakiegokolwiek możliwości negocjowania czy kwestionowania postanowień umowy stron. Powódce został przedstawiony stosowany wzorzec umowy, do którego nie miała możliwości i nie wprowadziła żadnych zmian.

Powódka nie była informowana o warunkach umowy ubezpieczenia, nie miała żadnej możliwości wyboru towarzystwa ubezpieczeniowego, negocjowania warunków umowy ubezpieczenia. Co więcej umowa ta nigdy nie została powódce okazana, nie została także złożona w toku niniejszego postępowania. Powód w przedmiotowej sprawie w ogóle nie udowodnił, iż umowa ubezpieczenia w ogóle została zawarta.

Wobec powyższego koniecznym zostało jedynie ustalenie, czy została spełniona ostatnia przesłanka określona w art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 385² k.c. tj. czy kwestionowane postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. W ocenie Sądu w tym przypadku chodzi o ocenę samej klauzuli umownej, a więc jej wpływu na prawa i obowiązki stron umowy. Nie ma większego znaczenia – dla oceny tej przesłanki - w jaki sposób została ona do umowy „wprowadzona”. Procedura zawarcia umowy i formułowania jej treści ma znaczenie dla stosowania art. 385¹ § 1 k.c. tylko przy ustalaniu, czy postanowienie było indywidualnie uzgodnione. Dla ustalenia „abuzywności” danej klauzuli umownej istotna jest jedynie jej treść.

Podkreślić wypada, iż Sąd rozpoznający spór między przedsiębiorcą a konsumentem jest uprawniony i zobowiązany do samodzielnej oceny spełnienia przesłanek abuzywności danej klauzuli umownej i nie może ograniczać tej oceny do sprawdzenia, czy w rejestrze znajduje się identyczna z kwestionowaną przez konsumenta klauzula.

W ocenie Sądu § 1 pkt. 2 oraz § 2 pkt. 1 umowy stron spełnia omawianą przesłankę uznania go za klauzulę abuzywną, bowiem kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Przerzuca obowiązek poniesienia składki na pozwaną jako kredytobiorcę. Co istotne, opłata ta jest zastrzeżona na rzecz banku bez jakiegokolwiek ekwiwalentu na rzecz pozwanej. To bank ubezpiecza we własnym interesie udzielony kredyt. Umowa ubezpieczenia była ewentualnie zawarta przez bank, tylko i wyłącznie w jego interesie i miała zabezpieczać bank na wypadek, gdyby kredyt nie był spłacany. Nie może być mowy o jakiegokolwiek ekwiwalentności świadczeń. W sensie ekonomicznym bank przerzucił koszty zmniejszenia ryzyka prowadzenia swej działalności na swego klienta. Takie zachowanie podmiotu o nieporównywalnie silniejszej pozycji przesądza o naruszeniu dobrych obyczajów i rażącym naruszeniu interesów powódki. Taka też interpretacja dominuje w orzecznictwie. Można przytoczyć choćby wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt VI ACa 262/11, w którym Sąd ten stwierdził, iż istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania. Sprzeczność z dobrymi obyczajami działań strony pozwanej przejawiała się we wskazanej wyżej procedurze towarzyszącej zawieraniu umowy kredytowej z powódką i związanej z brakiem indywidualnego ustalenia postanowień umownych. Niedoinformowanie oraz działania zmierzające do dezorientacji powódki wynikało również z braku możliwości wcześniejszego zapoznania się z dokumentami.

W wyroku z dnia 30 września 2015 r. I CSK 800/14 Sąd Najwyższy wskazał, iż przez działanie wbrew dobrym obyczajom należy rozumieć wprowadzanie do wzorca klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, a rażące naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną na niekorzyść konsumenta dysproporcję praw i obowiązków stron. Rażące naruszenie interesów konsumenta zazwyczaj stanowi naruszenie dobrych obyczajów, zachowanie sprzeczne z dobrymi obyczajami nie zawsze rażąco narusza te interesy, ale dla zastosowania art. 385¹ § 1 k.c. muszą być spełnione kumulatywnie.

Powyższe argumenty dotyczą także postanowienia w zakresie prowizji i wynagrodzenia za usługi dodatkowi pośrednika. W żadne sposób z umowy nie wynika, z czego wynikają takie koszty, w jaki sposób zostały ustalone, skalkulowane. Powód nie wykazał, czy, a jeśli tak to z jakich usług dodatkowych pośrednika korzystała pozwana.

W związku z uznaniem § 1 pkt. 2 i § 2 pkt. 1 i 2 umowy za niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. nie wiązało ono powódki.

W tym stanie rzeczy zasadne ewentualnie byłoby jedynie zadanie zapłaty kapitału i odsetek. Pozwana zobowiązana była płacić raty, które obejmowały zarówno ratę kapitału i odsetek jak i ratę tzw. kredytu dodatkowego. Ponieważ strony zawarły aneks do umowy, którym ustaliły inną wysokość raty, lecz z dokumentu tego powód nie złożył, Sąd nie miał możliwości ustalenia, jak kształtowała się rata obniżona, w szczególności w jakiej części składała się z kapitału, odsetek i raty tzw. kredytu dodatkowego, którym niedopuszczalne było obciążenie pozwanej. Na podstawie zaoferowanego przez powódkę materiału dowodnego Sąd nie miał możliwości obliczenia, ile pozwana powinna była spłacić i w jaki sposób zarachować dokonane przez nią wpłaty z uwagi na niewykazania treści umowy po zawarciu aneksu. W drodze aneksu strony zmieniły bowiem wysokość raty i koniecznym byłoby ustalenia, w jakiej części rata składała się z raty kredytu a w jakiej z raty kredytu dodatkowego. Dokonywane przez pozwaną wpłaty powinny być bowiem zaliczone jedynie na ratę kredytu (składającą się z kapitału i odsetek), a nie na spłatę tzw. kredytu dodatkowego, którego postanowienia nie są w ocenie Sądu dla pozwanej wiążące. Brak aneksu do umowy uniemożliwia także ustalenia od jakich kwot i od jakich dat zasadne było naliczanie odsetek.

Wobec powyższego powództwo zostało oddalone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku przedłożono mi po powrocie z urlopu wypoczynkowego, w dniu 6 września 2017 r.
3. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pozwanej.
4. Akta przedłożyć z pismem, apelacją lub za 21 dni z zpo.

S., dnia 19 września 2017 r.